

ЕВАНГЕЛСКО ПЕРИОДИЧЕСКО СПИСАНИЕ.

ГОД. 2.

ЦАРИГРАДЪ. ЯНУАРИЯ, 1866.

БРОЙ 1

ПРИГОТВЕНИЕ-ТО ЗА СМЪРТЬ.

«Прѣстои на човѣцъ-тѣ еднѣжъ да уирѣтъ, а слѣдъ това сѫдъ» казва Апостолъ Павелъ. Колкото смърть-та е неизбѣжна, толкозъ прѣис-то и начинъ-ть му е отъ неизвѣстни-ть, които самъ Богъ знае. Смърть-та е най важно-то и пай серіозно-то отъ всичко що ся слушава съ човѣка на земѣ-тѣ. Тогазъ земна край испытаніе-то което имамъ въ тойзи слѣтъ; тѣло-то на човѣка, както е отъ земѣ-тѣ, враща си въ земѣ-тѣ, а духъ-ть му отива си при Бога, който го е далъ, да приеме сѫдъ отъ цего, и да му ся плати споредъ дѣла-та, които е въ тѣло-то направилъ.

Смърть-та, истина-ть е единъ многогодишенъ сънъ, по не и вѣчентъ, спрѣчъ бес-краси-ть. Та е сънъ на тѣло-то, по не и на душѣ-тѣ. Мртви тѣ тѣла на човѣци-ть ще спятъ въ прѣстъ-тѣ на земѣ-тѣ, докѣ дойде Спасителъ-ть напът въ послѣдній-ть денъ да ги събуди. Когато първомученика Стефана убивахъ съ камъни, той ся молише и думаше: «Господи Іисусе, прими духъ-ть ми.» и това като рече, заспа; а набожни иѣкои човѣци прѣнесохъ тѣло-то му въ място то на погребеніе-то, духъ-ть му обаче безъ сунинѣ Христосъ го прія въ рай, както другъ пѣтъ на разбойника, който умръ въ покаяніе. Моисей уирѣ и Богъ го погребе въ поле-то Моавско, но слѣдъ за да поздравиѣ приятель-ть си по учи-тишченіе-то на 1400 години научава ги;

се че ся яви паендо съ Иіл и ся разговори съ Господа нашего на горѣ-тѣ на прѣображеніе-то. Тѣло-то му, прѣстъ-та му, несумнѣнно спѣше още тамъ дѣто Господъ бѣше го погребалъ; но духъ-ть му ся съобщаваше съ Спасителя на спѣтъ-ть.

На Моисея, на Стефана и на покаявши-ть ся разбойникъ тѣла-та спятъ още въ прѣстъ-тѣ на земѣ-тѣ съ мртви-ть, а духове-ть имъ ся намѣрватъ съ Христа въ рай. Чрѣзъ Божій-тѣ благодать, чрѣзъ вѣрѣ ся приготвихъ тѣ за смърть. За Моисей ся казва, че прѣдпочете «да пострада съ народъ-ть Божій, а не да има прѣменио наслажденіе на грѣхъ-ть; като разсѣди че укоръ-ть за Христа е по голѣмо богатство отъ Египетски-ть съкровища, защото гledаше на мъдовъздаденіе-то.» Имаше вѣрѣ въ Христа, Спасителя на свѣтъ-ть, който имаше да дойде, и очакваще велико-то и вѣчно-то въздааніе, наслѣдие-то на всички които го любятъ, и ся надѣятъ на него и му ся покоряватъ. Съ какви думи можаше Стефанъ по ясно да изрази убѣжденіе-то си въ тѣло-та си, освѣти съ това дѣто да прѣдаде нему духъ-ть си, когато си ~~ще~~ ^и зевъ подвигъ-ть на смъртъ ся обраща въ 24 часа за, смѣта ся че движение-то е до 17 ли нау въ единъ секунда. И тѣй, дума си Иинъ философъ, «ако снемъ шапкъ-ть си за да поздравиѣ приятель-ть си по учи-тишъ-тѣ, вървѣхъ тѣй 17 мила голограмъ».

ЗА НЕМАРЕНЕ-ТО НА ДУХЪ-ТЪ.

Христа, като въ Агнецъ Божи който зема грѣхове-тѣ на свѣтъ-тѣ. Два вида вѣра има, едини-тѣ мъртвѣ, а други-тѣ живь и дѣятеленъ. Мъртва-та вѣра не е по добра отъ мъртво-то тѣло. Не показа никакво движение нито на сърдце-то, нито на рѣцѣ-тѣ, нито на языке-тѣ, нито на позѣ-тѣ. Който има мъртвъ вѣръ само, не е по добъръ отъ тогозъ който нѣма никаква вѣръ; защото вѣръ-тѣ му не е освѣнь едно празниче име. Кой е приготвенъ за смърть? Тойзи който има живъ и дѣятеленъ вѣръ. Такавази вѣра ся съдружана всякога съ тихо послушаніе на Божи-тѣ заповѣди. Може нѣкой да уиремиронъ, или подобрѣ да речемъ въ нечувствіе, безъ вѣръ; но никой не може безъ неї да умре въ безопасностъ.

Благоразуміе-то изискува да размислямъ серіозно и често за приближаваніе-то на сършението-то на дни-тѣ ни въ тойзи свѣтъ. Иека никога не забравамъ че край-тѣ на смъртино-то наше поприще ще бѫде начало на единъ бескраенъ животъ въ бѫдущій-тѣ свѣтъ, и че смърть-та е вратата-та прѣзъ којто прѣминувамъ отъ едини-тѣ въ други-тѣ. Въ бескрайни-тѣ опизи животъ ще подействува чувства-та, начала-та, и поведеніе-то ни прѣзъ бѣрзото прѣминуваніе чрѣзъ настоящій-тѣ свѣтъ. Сѣме-то ся сѣ тута, но тамо става жътва-та? И каква ли ще бѫде тая жътва? Ще бѫде какво-то съянно-то сѣме. Человѣци-тѣ не берятъ жито отъ сѣме-то на къклицѣ-тѣ, нито гроздѣ отъ трніе, че то смокини отъ репей. Грѣшни-тѣ животъ тута на земѣ-тѣ не обѣщава свѣтъ и благополученъ животъ на небе-то. Кое-то сѣе человѣкъ, него ще и по-жъне. Който живѣе въ грѣхъ има право да са боли че ще умре въ грѣхъ, и ще погуби наедно съ нечестивы-тѣ.

Кажи ми, не състоимъ ли ся отъ двѣ сѫщества, отъ душъ, казуванъ, и отъ тѣло? И тѣлъ защо ся не грыжимъ направо и за двѣ-тѣ? Но за тѣло-то всяка-къ ся мѫчили да му угодявамъ, и на докторы-тѣ пары като давамъ, и иной сами като земами голѣмъ грижілъ за него и съсъ скажи дрехи да го обличамъ, и хранѣ отъ колкото му трѣба повече да му на-бавямъ, и искаамъ да си напира всякога въ спокойствіе, и никакъ отъ никојъ болѣсть да не си докача, и даже ако бы и най малко да си докачи отъ нѣщо, ста-раемъ ся всякакъ да си поправи това ко-ето му причинява скърбъ; и всичко това правимъ ий за тѣло-то, което е отъ по-долно сѫщество защото, кое е по-прѣвъходно, кажи ми, душа-та ли или тѣ-ло-то? Ако искашъ да видишъ разницѣ-тѣ, премисли че тѣло-то не струва нищо отъ какъ си отиде душа-та отъ него.

И тѣлъ ты, който промышлавашъ тол-кози за тѣло-то, защо санкимъ прѣзиращъ душа-тѣ? и не рачишъ нито пристойнѣ-тѣ хранѣ да ѹ дадешъ (сирѣчъ, поученіе-то отъ божественни-тѣ писанія), нито да наложишъ потрѣбни-тѣ лѣкове на раны-тѣ и на струпен-тѣ, конто погуб-ватъ силѣ-тѣ ѹ, и прѣсичатъ дѣрзнове-нието ѹ, по тършишъ така за ѹ оставашъ прѣзрѣнъ да умира отъ гладъ и да ѹ съсыпватъ струпен-тѣ, ѹ си ѹ о-ставиши тѣлъ въ срѣдъ лукавы-тѣ и без-мѣстни-тѣ размышленія, като въ срѣдъ псета да ѹ раскаляватъ и да изнуриватъ всички-тѣ ѹ силѣ?

Защо, както промислямъ за видимо-то тѣло не промислямъ така и за душа-тѣ което е безтѣлесна и невидима, когато още и придвижаніе-то и радѣніе-то за неї не само е легко и лесно, но и без-трудно и пеиждивително. Въ радѣніе-то за тѣло-то и въ неговы-тѣ болѣдуванія трѣба да ся иждивять много пары, отъ конто едни давамъ на докторы-тѣ, а други за всички други потрѣбности, какво-то за хранѣ и облѣкло, безъ да кажемъ че по много-то отъ человѣци-тѣ ижди-дивяватъ тѣзи пары повече отъ колкото трѣба, и тогазъ даже когато безмѣрио пеиждивяватъ. А за душа-тѣ никакви так-визъ масрафи не сѫ потрѣбни, но ако искашъ, както всякой денъ иждивявашъ

— Да не засрамишъ бащино-то си име.

Единъ Поляшки князъ имаше обычай да носи въ пазвѣ-тѣ си портретъ-тѣ на баща си, и често го изваждаше и като-гледашъ. «Да не сторѣши имѣ-то на тол-Мысли-тѣ ие пропадатъ.
Мъчитель-тѣ и Христіанинъ-тѣ.
Мѣтніе за небе-то.
Надежда-та никаква е.
Най добро-то съкровище
Изполеенъ за религії-тѣ.

вѣци
93
64
76

за тѣло-то и му набавашъ хранж до толкошъ да не имашъ душъ-тѣ въ прѣзрѣніе да ішъ оставашъ да тѣ, но да ѹ давашъ безъ иждивеніе пристойни-тѣ хранж — поученіе-то отъ прочитаніе-то на божественны-тѣ писанія и духовны наставлени. Защото казува: «Не само съ хлѣбъ ще биде человѣкъ живъ, но съсъ всяко слово което излѣзува изъ Божи-тѣ уста.» Тѣй ако бы поискашъ да направишъ, ще сориншъ наий умно, и както са пада на наий главни-тѣ часть отъ наше-то естество.

Златоустъ.

ГЕОРГІЙ III.

Повѣствува ся за Англійскій-тѣ царь Георгія Третаго, дѣда на днешни-тѣ Англійскѣ царицѣ, че, кадо бѣдѣлъ иѣкога си на ловъ близо при Виндзоръ, прѣскипъ ловъ-тѣ си отъ съжалѣніе къмъ умореній-тѣ си конь; и когато саничъкъ яхалъ полека прѣзъ единъ пакетикъ въ горд-тѣ, чудъ таженъ единъ гласъ, къмъ който като си упѣтилъ, излѣзъ на единъ полянка, дѣто подъ едно дърво, на малка единъ сламенъ постелка, намѣрилъ че лежи и умира единъ циганка. Като сѣзъмъ отъ конь-тѣ и дошелъ при неї попыталъ тамъ момиченце-то което плачало за болиж-тѣ; «Въ какво могж да ти помогнѣ, чадо мое, и да послужж на болиж-тѣ?» «Майка ми, господине,» отговорилъ момиче-то, «поиска да ѹ доведѣ единъ священикъ, който да ѹ поучи и да ся помоли за неї на съмртнѣй-тѣ часъ. И озарана прѣди да съмне ходихъ въ Виндзоръ, да повыкамъ иѣкога священикъ, но не намѣрихъ ни едного който да дойде и да ся помоли съ майка ми колто бере душъ.» Смутено-то лице на умирающ-тѣ свидѣтелстваовало че разбирала и усѣщала горестно-то несполучие. А царь-тѣ, съ царско обнасяніе, «Мене,» ревѣлъ, «чадо, проводи Богъ да научи и да утѣшишъ майкъ ти на тойзи часъ.» Послѣ сѣдѣлъ тамъ на единъ купъ дреҳы, уловилъ болиж-тѣ за ражъ и зѣлъ да ѹ расказва какво иѣщо е грѣхъ-тѣ, и какъ може да ся очисти иѣкога отъ него чрѣзъ вѣрж-тѣ въ Іисуса Христа, Спасителя на человѣцы-тѣ. Думы-тѣ му видѣше ся че направили дѣлоко впечатлѣніе въ сърдце-то на умирающ-тѣ;

очи-тѣ ѹ ся избистрили, мирно позасмирваніе блѣснѣло на блѣды-тѣ ѹ устни; и духъ-тѣ отиде да запесе свидѣтелство прѣдъ Царя на царіе-тѣ, за вѣрность-тѣ на земный-тѣ неговъ рабъ.

Между това, дружина-та на царь-тѣ, които го бѣхъ загубили и трѣгали бѣхъ да го търсѣтъ, дойдохъ и намѣрихъ го сѣдѣлъ до мрѣвецъ-тѣ та раздумва дѣца-та които плачахъ за майкъ си. И той като гы видѣ, станъ, даде иѣколко жылицы на пажалены-тѣ момичета, врече ся да гы покровителствува, и гы настави да иматъ умъ-тѣ си въ небесны-тѣ иѣща. Послѣ, като отры сълзы-тѣ си, качися на конь-тѣ. Дружина-та му стояхъ и мѣлчешкомъ ся чудахъ. Лордъ Л. Ѣшѣ да подума иѣщо; по Него Величество ся обѣрилъ къмъ циганы-тѣ, и като посочи къмъ бездыханно-то тѣло и къмъ плачущы-тѣ момиченца, съсъ силиб съжалѣніе рече: «Милорде, кой ти ся струва да е ближенъ на тѣзи?»

СИЛА-ТА НА СЪВѢСТЬ-ТѢ.

Комедіанты-тѣ на иѣкога си Англичанинъ отъ лордовъ-тѣ прѣставили иѣкога си единъ драмъ, паричанъ Калугеръ-тѣ Франческо, въ коijk-то ся повѣствува за единъ женъ, който, въ намѣреніе да ся раздва охолно съ съдружество-то на юладъ единъ любовникъ, била убила мажа си; а на сѣнѣ-тѣ ся прѣстави като гонена отъ призракъ-тѣ му. Во врѣме-то на прѣставление-то, една отъ жены-тѣ които ся намѣрвали тамо, ужасна-та отъ това което виджане на сѣнѣта, извикала: «О, мажо, мажо!» Като стапајло придираніе и за причинѣ-тѣ на това извикваніе, исказала ся че прѣди иѣколко години за да ся наслаждава на любовъ-тѣ на иѣкого си господина, била отровила мажа си, на когото страшнѣй-тѣ образъ прѣставялъ сега прѣдъ очи-тѣ ѹ призракъ-тѣ на драмъ-тѣ. Подиръ това ѹ теглихъ на сѣдъ и ѹ осаждихъ.

— Бѣрзо-то движеніе по землї-тѣ. Понеже земля-та ся обраща въ 24 часа единъъ, сиѣта ся че движеніе-то е до 17 мила въ единъ секундъ. И тѣй, дума единъ философъ, «ако спечъ шапкъ-тѣ си за да поздравишъ приятель-тѣ си по ули-тѣ, вървѣкъ тѣй 17 мила голограмъ».

ЗА МАЙКЫ-ТЪ.

БЪЛГАРСКИ-ТЪ МАЙКЫ.

Наполеонъ Великий всякога говорише за майкѣ си съ голѣмъ почетъ и отдаваше дѣятелностъ-тѣ на характеръ-тѣ си повече на инейно-то вліяніе. Еднъжъ като ся разговореше върхъ тойзи предмѣтъ съ единъ приятель, той изрече тѣзи думы: "Человѣкъ става каквъто го прави майка му. Франція иска Майки."

Така и азъ ако бы ии днесъ попыталъ нѣкой туй питаніе, "Какво мыслите да е най голѣма-та нужда за Българы-тѣ въ народно-то имъ отношеніе?" Отговорилъ быхъ на туй питаніе, "Майки". България иска майки. Не само момы, нақитени и нағиздены, но майки; здравомыслени богообразливи и учени майки ся искатъ за идущій-тѣ родъ Българи. Искатъ ся таквызи майки които да знаѣтъ не само да хранятъ и да обличатъ тѣлеса-та на дѣца-та си; но които да знаѣтъ да хранятъ и умове-тѣ на дѣца-та си, и да управяватъ духовниятъ имъ характеръ, щото да ся пригответъ за вѣрно-то исполненіе на гражданскы-тѣ си обязанности. Имамъ това за неуспоримо че бѫдѫщностъ-та на Българский-тѣ народъ зависи повече отъ сегашни-тѣ Българки, и не толкозъ отъ сегашни-тѣ мажкѣ. Оиѣзи, които сѫ сега момы ще становятъ майки на оиѣзи мажкѣ които подиръ 25 или 30 години ще участвуваатъ въ народни-тѣ дѣла. Физиология-та имъ учи че мажкски-тѣ дѣца слѣдватъ повече правъ-тѣ (табія-тѣ) на майкѣ си а не на баща си. Слѣдователно споредъ както сѫ тѣзи момы таквизи ще сѫ Българи-тѣ, сынове-тѣ имъ.

Мыслѣ че всякой родолюбецъ Българинъ и всякой приятель на Българский-тѣ народъ ся радува да види какъ изродъ-тѣ вече зема да усъща до шийдѣ важностъ-тѣ на женско-то просвѣщеніе, и че дѣвически училища ся отворихъ въ много градове и села по Българій.

Не е вече толкозъ странно нѣщо както преди десетъ години, да видимъ женѣ да чете вѣстици или да пише писмо. Ако и да ся напѣрватъ още много такви-зи актици, пакъ по малко сѫ оиѣзи които

сумнително казватъ, "Защо да ся учать момичета да четѣтъ и да пишатъ? Като знаѣтъ писмо да пишатъ, тозъ часъ ще закачатъ нѣкой лудешки работы."

Драго ни е да видимъ че ся умалява число-то на таквызи злопорицатели, и че дѣто прѣди малко само въ голѣмы-тѣ градища, и то на редко, давахъ да ся учать момичета-та, сега ся напѣрватъ вече и селски момиченца които четѣтъ и пишатъ. Богъ да успѣе добро-то дѣло!

Драго ни е да видимъ че читателки-тѣ на Зорница-тѣ оцѣняватъ смиреніемъ-тѣ часть коикто има та въ туй дѣло. Една благородна Българка ни писа прѣди малко врѣме и въ име-то на сестри-тѣ си изрази благодарностъ-тѣ си за нравоучително-то поученіе коего смы имъ дали прѣзъ минулѣ-тѣ години. Приехмы и нѣколко писма които поръчахъ за листъ-тѣ ни за нѣколко дѣвически училища.

Таквызи училища и хилда да бѣхъ, на ради сърдце быхмы проводили на всяко по единъ листъ дарь.

Вамъ които сте майки надлежи да показвате че усъщате дѣлности-тѣ на высоко-то си положеніе и священно-то си званіе, като учителки и водителки на народъ тѣ си.

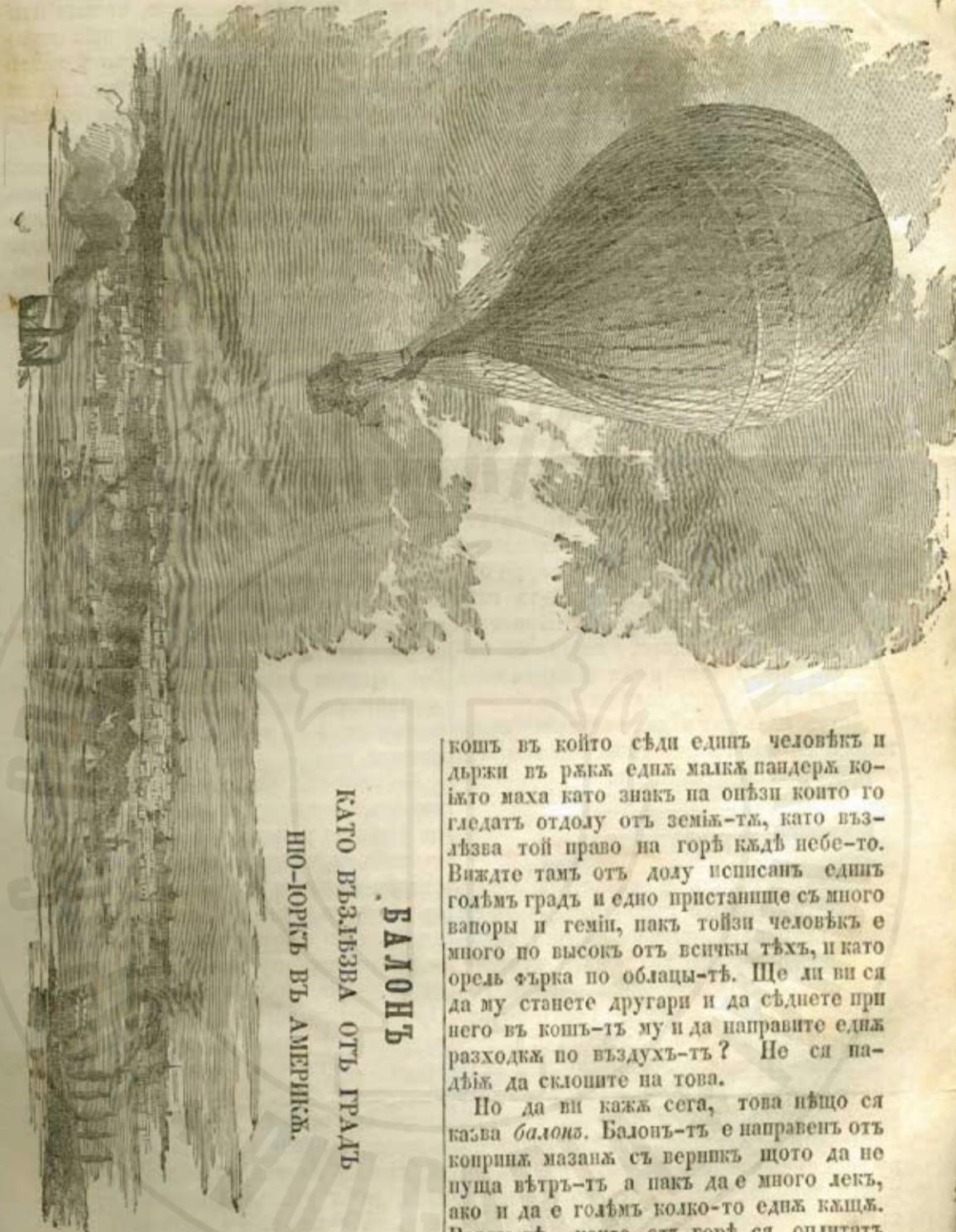
ВЪСПІТАНИЕ.

Треба да не забравимъ че всекой днесъ гиjsенъ и дивъ злодѣецъ е бѣль нѣкога си кротко, иезлобиво и разговорно дѣте, чадолюбиво пристисквано на майчино-то си обятіе, та е изсуквало отъ майки-тѣ гѣрды съживителни-тѣ си хранѣ. Но лошо-то въспитаніе, развратни-тѣ вліянія и унизиителни-тѣ примѣри развалиятъ майки-тѣ и ги прѣобразяватъ въ мажкѣ завървоты, които вдъхнуватъ ужасъ на человѣчество-то съ омразни-тѣ и чудовищни-тѣ си прѣстѣпленія.

— о —

— Любовь-та е като сънце на морално-то всемирѣ.

— Мор-тѣ меjду едрїй-шѣ добытѣнѣ въ Англій споредъ новы-тѣ извѣстія слѣдува. Много добытъци умиратъ, и цѣна-та на говеждо-то мясо и на краве-то масло много е покачена. Правителство-то е турило строги мѣрки противъ внасяніе-то въ Англія на какви и да сѫ добытъци.

кошъ въ който сѣди единъ человѣкъ и държи въ рѣкъ единъ малкъ пандеръ ко-
иохъ маха като знакъ на опѣзи които го
гледатъ отдолу отъ земіѣ-тъ, като въз-
лѣзва той право на горѣ къдѣ небе-то.
Виждте тамъ отъ долу исписанъ единъ
голѣмъ градъ и едно пристанище съ много
вапоры и гемин, пакъ тойзи человѣкъ е
много по високъ отъ всички тѣхъ, и като
орелъ фѣрка по облаци-тѣ. Ще ли ви ся
да му станете другари и да сѣднете при
него въ кошъ-тѣ му и да направите единъ
разходъ по въздухъ-тѣ? Не ся па-
дѣй да склоните на това.

По да ви кажѫ сега, това иѣщо ся
казва *балонъ*. Балонъ-тѣ е направенъ отъ
кооприи мазанъ съ верникъ щото да не
пуща вѣтръ-тѣ а пакъ да е много лекъ,
ако и да е голѣмъ колко-то единъ камъ.
Връви-тѣ, които отъ горѣ ся оплитатъ
като мрѣжъ, събираѣтъ ся отъ долу и
държатъ кошъ-тѣ дѣто сѣди человѣкъ-тѣ.

По ви ми питате, "ами какъ ся дига
балонъ-тѣ на горѣ? и дѣ сѫ прила-та съ
кои-то фѣрка?"

Добрѣ, ако земете единъ габъ (каквъ-

БАЛОНЪ

КАТО ВЪЗЛЕЗВА ОТЪ ГРАДЪ
НЮ-ЙОРКЪ ВЪ АМЕРИКѢ.

Знаете ли, дѣца, що е това което е
тука изобразено? Виждате тойзи голѣмъ
шаръ покритъ съ връвки оплетени като
ирѣжъ. Виждте и отъ долу окачений-тѣ

то иматъ за загулки-тѣ на стъкла-та) и ѹкъ турите на дъно-то на единъ кофъ водъ, и тогазъ ѹкъ пуснете отъ рѣка-тѣ си, не ще ли гѣба-та тозъ часъ да възлѣзе горѣ? А защо тѣй? Защото гѣба-та е по лека отъ водъ-тѣ; и по леко-то не може по тежко-то да подшира, а все на горѣ въ злѣза.

Но вы ми пыгате, "Ами има ли нѣщо по леко отъ вѣтъръ-тѣ?" Има много. Най леко-то нѣщо което до сега е познато казва ся *Идрогенъ*, или *Водородъ*, и е тринацетъ пѣти по леко отъ въздухъ-тѣ. Не си вижда, то есть, ако напѣлиши единъ стъклъ отъ него нѣма да познаешъ че има нѣщо въ стъклъ-то. Напѣшуватъ балонъ-тѣ съ тойзи *водородъ* и тогази е готовъ за тръгваніе. Человѣкъ-тѣ кога-то иска да слѣзе има само да потегли едно влаже, що държи въ рѣка, и тѣй да отвори единъ дунпъкъ, прѣзъ които ся испушта *водородъ-тѣ*, и балонъ-тѣ слѣза. Понеже *водородъ* скажо ся прави, по нѣкогаш употребяватъ и простый-тѣ газъ каквъто свѣти по улици-тѣ въ Пера и въ Европейски-тѣ градове, който по евтино ся прави, ако и да нѣма толкози силъ, то есть, не е толкози лекъ.

Другъ пѣть могъ да ви кажъ нѣщо повече за балони; но то ви стига за сега да разберете балонъ що е.

БЛАГОДАРНОСТЬ.

Единъ искусенъ и милостивъ лѣкарь сѣдѣше едно време при прозорецъ-тѣ си, и като гледаше въ улица-тѣ дѣто минувахъ много каруци, видѣ едно кученце, на което кракъ-тѣ бѣ смазани подъ колено-то на единъ каруцъ. Горко-то кученце плачаше много жално.

Лѣкарь-тѣ, като чу въненіе-то му и видѣ мякъ-тѣ му, домилъ му и излѣзе та зѣ кученце-то въ рѣка и го занесе вътре. Гледа рана-тѣ му, направи смазаний-тѣ му кокалъ и обвирза кракъ-тѣ му хубаво между двѣ дѣсчици съ ленени платна, и тѣй го държаше и го хранише додѣ оздравѣ.

Единъ денъ загуби ся кученце-те: тѣрсихъ го предъ; но неможехъ да го намѣратъ. «Тѣй е», рече Лѣкарь-тѣ, «побѣгнало е кученце-то ии. Все тѣй праватъ и человѣци-тѣ; дохаждатъ при мене бѣдни и въ мякъ, но щомъ приематъ по-

мощь и малко имъ поолекие, отиватъ и не си виждатъ вече. Кученце-то приѧ здравіе-то си: това бѣ що искаше отъ мене и аще друго. Неблагодарно е, но пакъ не е по неблагодарно отъ колкото сѫ въобще человѣци-тѣ.»

Минъ до три недѣли време отъ какъ ся бѣ загубило кученце-то, и единъ вечеръ ето му чухъ гласъ-тѣ че пакъ плачаше при врата-та на добрий-тѣ лѣкарь. Отворихъ врата та и намѣрихъ тамъ не само отколѣшно-то си приятелче, но още и друго едно кученче на което бѣ смазънъ кракъ-тѣ. Първо-то като бѣ намѣрило другаръ въ страданіе-то си, и като бѣ си припомнило отъ дѣ бѣше пришло помощь и колко добрѣ му бѣше въ онѣзи кѣща, заведе го тамъ безъ никакво сумнѣніе, и като излѣзе лѣкарь-тѣ кученце-то го гледаше въ лице, махаشه очашкъ и гледаше къмъ болниятъ си другаръ, като че казваше, "Господарю мой, както стори менъ, стори сега и на тойзи другаръ".

Не трѣба да ви кажѫ че лѣкарь-тѣ приѧ и второ-то кученце и приѣжно го гледа. Нѣмаше друго какво да стори. Той промѣни мнѣніе-то си за неблагодарностъ-тѣ на кученце-то като видѣ благородный-тѣ начинъ съ който ся показваше.

Но като сѣдихъ азъ да напишѫ тойзи разказъ за млады-тѣ си приятели, на умъ-тѣ ми бѣше да ви кажѫ тойзи най добрий-тѣ способъ съ който да показвате благодарностъ-тѣ си за добрины-тѣ които приемвате; сирѣчъ, като ся стараете да раздавате тѣзи добрины и на други-тѣ. Обичашъ ли онзи съученикъ, който като има нѣщо добро, раздѣля по другари-тѣ си? Прави и ты тѣй. Благодаренъ ли си на родители-тѣ си и на граждани-тѣ на градъ-тѣ си и на училищца-тѣ настоятели и учители, за улесненія-та които имашъ за учение? Постараи ся и ты да направишъ нѣщо за ползъ на други-тѣ. Не можешъ ли намѣри нѣкое сиромашко дѣте, да го учинишъ да чете и да вдъхнешъ въ душа-тѣ му желаніе къмъ учение-то?

Благодаришъ ли Бога че ти е дадъ Евангелие-то и ты е открылъ пѣть-тѣ къмъ спасеніе чрѣзъ вѣръ въ Спасителя Иисуса Христа? Показвай благодарностъ-тѣ си като ся стараешь да дадешъ Словото Божие на онѣзи които още го нѣ-

матъ. Помысли сега; едно петаче, петь пары, стига да печати единъ страницъ отъ Евангелие-то въ языке-тъ на нѣкоги идолопоклонници които още не сѫ чули за Христа; а ты, като си харчишъ толкоши пары за непотрѣбни работы, петь пары дай ли си за проспѣщеніе-то на онѣзи народи въ Слово-то Божіе?

МОЗЪКЪ-ТЪ ПА ШИНИЦѢ-ТѢ.

Хиртій, знаменитый-тъ анатомистъ, бѣше профессоръ въ Медицинско-то Училище, и за поучаваніе-то на ученицѣ-тѣ си разрѣзваше и растворяше мъртвите тѣла които му донасяхъ. Той каза че щомъ прорѣже мозъкъ-тъ въ главѣ-тѣ, тозъ часъ може да познае дали е бѣла на шиницѣ глава или не. Това може той да познае и въ най тънкѣ-тѣ одаѣхъ, защото на шиницѣ-тѣ мозъкъ-тѣ е якъ и нѣма онѣзи мякости коихъ-то има здравый-тъ мозъкъ въ оногози който е живѣлъ умрѣлъ животъ.

Каква лудостъ! какво безуміе, какво святотатство така да осквернява нѣкоги прѣстолъ-тъ на душѣ-тѣ.

Каквѣ страшни силы има бѣсть-тѣ на шиницѣ-то, тѣй да изсущи мякы-тѣ и илосърди чувства въ человѣка и да остави само единъ куршуменъ мозъкъ и едно каменно сърдце.

Отъ Медицинскаго Дневника.

ЕЛАСТИКА-ТА, ИЛИ ДЖДГДЛЬ.

Това вещества пайнарѣдъ донесохъ въ Европѣ отъ Южнѣ-тѣ Америкѣ, около начало-то на осмиадесетый-тѣ вѣкъ. Това е произведеніе отъ едно дърво прилично на смоковницѣ; на косто и нѣколко разны видове си намѣрватъ въ онѣзи място. Овиз видъ дърво което пуша най много-то отъ еластика-тѣ, които си памѣрва въ търговий-тѣ, казва ся отъ ботанисти-тѣ *Сифония Еластика* (*Сирингово дърво*). Тамошни-тѣ жители нарѣзватъ дърво-то (и то повече по дъждовно време) и така си испушта както сокъ, едно бѣло и жидкаво вещество като млеко, което си стои малко време замрѣза.

СИНИЛО-ТО. Това вещество което си толовъз употреблява въ художества-та е произведеніе отъ едно малко растеніе; но Европейцы-тѣ до прѣди сто и петдесетъ

години го имахъ за минерално (копаемо) нѣщо. Отъ пай напрѣдъ го донесохъ въ Европѣ отъ Индій, а послѣ (въ год. 1747) захватиши да го работятъ въ Южнѣ Каролинѣ въ Америкѣ, и сега една значителна частъ отъ синило-то що има по съѣтъ-тѣ отъ тамъ излѣзва.

ЛЮБОПЫТНЫ НѢЩА.

— *Направенъ Филдшиъ.* Отъ много време голѣма търговія е имало въ Филдши или слоновы кости, и повече сѫ доносили отъ Индія и отъ Африка и сѫ ги продавали съ единъ голѣмъ цѣнѣ. Отъ скоро време ся е измыслилъ единъ способъ, но който да са прави отъ разны материали едно вещество, толкози прилично на филдши щото едвамъ си познава. Земать *гуттаж перкъ* и стопяватъ въ *Клероформъ*, избѣляватъ го чрезъ дѣйствието на *клюринъ* измыватъ го съсъ спиртъ и послѣ туратъ като прахъ *тебеширъ, алюминъ, субфато барито* и други подобни вещества; и най сеятъ като го мѣсятъ добре туратъ го подъ единъ тискъ много силенъ и като излѣзе отъ тамъ и изсъхне добре готово е за работаніе.

— *Хытра Измама.* На границѣ-тѣ между Канадѣ и Съединенѣ-тѣ Шаты, Американскѣ-тѣ глюрюкъ санникасахъ че много мъртвеци прѣнасятъ отъ срѣдъ да ги заровѣтъ.

Като вѣзохъ въ подозрѣніе за това нѣщо и спрѣхъ голѣмый-тѣ и запечатаный-тѣ ковчегъ въ който бѣ мъртвецъ-тѣ, пажалени-тѣ прѣтели съ плаче протестирахъ срѣдъ варварство-то на таквѣзъ единъ постѧпкъ, но чиновникъ-тѣ заповѣда да си отвори ковчегъ-тѣ, и ето, на място мъртвецъ, едно голѣмо количество коприенѣ стокъ и други нѣща на които има сега голѣмъ глюрюкъ! Мъртвецъ-тѣ безъ опѣло си зарови въ мытарницѣ-тѣ а не въ гробъ.

— *Градъ-тѣ Шикаго.* Нараспнуващето на градъ-тѣ Шикаго въ Америкѣ, е нѣщо за чуденіе. Прѣди 36 години ся намѣрвахъ тамъ само тридесетъ души а сега има 177,956.

— *Най высоко-то обитаемо място* на земѣ-тѣ ся памѣрва въ Перу и е станція на Анкомарко, на върхѣ-тѣ на Андѣски-тѣ горы.

СТИХОТВОРЕНІЕ.

ПРЕДЛІННОСТЬ КЪМЪ ХРИСТА.

- 1 Скрыта въ мене е скрѣбъ-та ми
Отъ очи-тѣ на свѣти;
На пріятель ѹхъ не казвамъ,
Ци на другъ освѣни Христа.
- 2 На прѣстола като сѣдишъ,
Теготы-тѣ ми, Христе,
Що търпѣши ги всички знаешъ;
Ты самъ си ги прѣтъришъ.
- 3 Отгченъ отъ скрѣбъ припадвамъ
Прѣдъ позѣ-тѣ ти, Христе,
Дай сега пакъ да ся радвамъ;
Обърни къмъ менъ лице.
- 4 Его, азъ на тебъ възлагамъ
Всѧкъ мої теготи,
И душа-тѣ си прѣдавамъ
Да е твоя завсегда.

БЕЗУМИЕ-ТО ВЪ ОТХВЪРЛИНИЕ НА ЕВАНГЕЛИЕ-ТО.

Да ли смы даљни да слушамъ чено-
вѣци-тѣ, когато Богъ говори? Могатъ
ли сѣни-тѣ и невѣжи-тѣ черви зем-
ни да ся прѣшратъ и да утвърдватъ
че знаите какво ще направи Богъ, по-
вече отъ Оногозъ който е бѣль вѣчно въ
нѣдра-та на Отца? О ты, който и да си,
дѣти ся прѣширашъ да докажешъ че сло-
вѣса-та Иисусъ Христови сѫ безслове-
сими, невѣроятни или лъжовни, възлѣзвали
ли си нѣкога на небе-то, или слизвали
ли си въ адъ? Измѣришъ ли си вѣчностъ-
тѣ, и обѣмалъ ли си беспрѣдѣлно-то?
"Изслѣдовашъ ли си глубини-тѣ Божии?
Разумѣлашъ ли си Всесилнаго съвършенно?"
Можешъ ли да ни кажешъ повече отъ
колкото може да ни каже възлюблен-
ный-ть му Сынъ? въ когото сѫ съкры-
ти вси-тѣ съкровища на прѣмудростъ-тѣ
и на знаніе-то? Мижлива-та свѣщъ на
мрачнѣй-ть разумъ свѣти ли подобрѣ
отъ свѣтло-то сълице на правдѣ-тѣ, и
трѣба ли да ся укоряватъ като безумни
и несмыслини тѣзи които искатъ да ходятъ
повече въ неговѣ-тѣ видѣлини, а
не въ человѣческии-ть разумъ? Не; додѣ-
то не ни доведешъ по горенъ учитель

отъ Христа, който е Божія-та прѣму-
дростъ; додѣто не ни покажешъ човѣкъ,
който е прѣтеглиъ планини-тѣ съ длань-
ти на рѣка-тѣ си, и е измѣрилъ небе-то
съ педж-тѣ си; който да е живѣлъ вѣчно
на небе-то, и да може да покаже че
знае повече и отъ Самъ-тѣ Прѣмудростъ,
най щемъ и даљни смы всинца да бѣ-
демъ привергени Христу. Тука има
стѣна на прибѣжище, а всичко друго що о-
става е море. И наистинѣ никога невѣр-
ство-то на грѣшины-тѣ не ще може да
упраздни вѣрѣ-тѣ къмъ Бога, защото
"най ако и да не вѣрвамъ, той пакъ вѣ-
ренъ остава, нито може нѣкога да са
отрече отъ себе си."

СМИЛІТЕЛНОСТЬ У КУЧЕ-ТО

Сега на скоро дѣвъ дѣца въ Парижъ
като влачали едно куче вързано за вра-
тъ-тѣ, отивахѫ къмъ рѣка-тѣ Сена, дѣ-
то като стигнахѫ хвърлили кѣто-то жи-
вотно въ рѣка-тѣ, за да го удавятъ. Но
тутаки друго едно куче отъ единъ ко-
рабъ тамо пристановенъ скоча въ водѣ-
тѣ, грабнува отъ вратъ-тѣ бѣдствую-
щи-тѣ си единоплеменникъ и го изнася
на сухо. Между това двама-та малки
джелмати улавятъ растреперано-то отъ
студъ и отъ страхъ животно и го хвър-
лятъ пакъ въ рѣка-тѣ; но пакъ усерд-
най-ть избавникъ хвърля ся и едно нѣго
изважда отъ удаваше, и друго ся впуша
на връхъ дѣца-та и като ги распажда,
отървава отъ рѣка-тѣ имъ горко-то осъ-
дено куче. Чуденъ примѣръ на умнотъ
и чувствителностъ-тѣ на това животно.

 Съ настоящий-ть брой наченува
втора-та година; проваждамъ го на вси-
чи-тѣ онѣзи лица, на които имена-та
до сега прѣехмы.

Ако има да ся поддисали нѣкои, и не
получатъ тойзи брой умолявамъ ги да ни
извѣстятъ.

Годишна-та цѣна на листъ-тѣ ни е . . .
За въ Цариградъ 5. гр.
За на вѣнь съ пощѫ 10. „
Писма и спомоществованія да ся от-
правятъ до Г. А. Л. Лонга.

Приложителъ на вѣстника и на печат-
ницѫ-тѣ А. Михасовъ, у Везиръ-хаузъ.